వెంటాడే మృత్యువు

భీమవరపు పురుషోత్తం

"ఖాశిం, దీపక్ అటు చూడండి!" అన్నాడు నాగు.

అటువైపు చూశాను నేనూ. దూరంగా రెండు లైట్లు కనిపించాయి. ఏదో వాహనం వస్తూందనుకొంటూ ఇటువైపు. అయోమయంగా చూశాను నాగువైపు.

ఖాశిం, దీపక్‌లు అటువైపు చూస్తున్నారు. కనిపించే లైట్లు దేనికి సంబంధించినవో వారు గుర్తుపట్టినట్టున్నారు.

"పోలీస్....పోలీస్...." అంటూ బిగ్గరగా అరుస్తున్నాడు నాగు అక్కడ మేం నలుగురమే కాకుండా మరో పదిహేనుమంది వున్నారు. వాళ్ళు మాలాగ నిలబడి అజమాయిషీ చెయ్యడం లేదు. బరువయిన చెక్క పెట్టెల్ని బోటులోనుండి, వాన్ లోనికి మోస్తున్నారు.

నాగు అరుపులు వినగానే పరిస్థితి అర్థమయింది నాకు. కాళ్ళు చల్లబడిపోయినట్లు అయింది.

మోసేవాళ్ళు యెక్కడివాళ్ళక్కడ పెట్టెలు పడేసి, అడ్డదిడ్డంగా పారిపోసాగారు. అప్పటికి వాన్ సగం

లోడ్ అయింది. డ్రైవరు క్రిందే వున్నాడు. గబగబా బార్డర్ మూసేసి, వాన్ యొక్క స్టార్టు చేసి ముందుకి దూసుకొనిపోయాడు.

అంత చీకట్లో యెవరు ఎటు పరిగెడుతున్నారో అర్థం కావడంలేదు. లైట్లు మరింత దగ్గరయ్యాయి మాకు.

నాగు నా చెయ్యి పట్టుకొని పరుగెడుతున్నాడు. అప్పుడు చూశాను, అతని చేతిలో ఎర్రటి లావాటి సూట్ కేస్! ఆశ్చర్యపోయాను!? దానిని నాగు తనతో తేవడం చూసి.

మా వెనుక గుండెలు అదిరే శబ్దాలు వినిపించ సాగాయి. రివాల్వర్, రైఫిల్స్ పేలుతున్న శబ్దాలవి. వెంటవెంటనే యేవో మూలుగులు అరుపులు హృదయ విదారంగా వినిపిస్తున్నాయి.

నా కాళ్ళు వణకడంచేత నడక వేగం తగ్గిపోతూంది. నన్ను పట్టుకొన్న నాగు ఉక్కుహస్తం నన్ను కొంత భయంనుండి సేదదీరుస్తుంది.

బుల్లెట్లు రెండు మా ఇద్దరిమధ్యనుండి దూసుకొని పోయాయి.

మా వేగం పెరిగింది.

చేతిలో బరువయిన సూట్ కేస్ వుండికూడా నాగు నాకంటే వేగంగా పరిగెడుతున్నాడు.

సముద్రం ఒడ్డునుండి పరిగెట్టుకొంటూ . చాలా దూరం వచ్చేశాము. ప్రస్తుతం రివాల్వర్ శబ్దాలు వినిపించడం లేదు.

క్రమంగా ఆగిపోయాడు నాగు. నేనూ ఆగాను. చీకట్లో చూడలేక పోయినా సముద్రానికి చాలా దగ్గరలోనే వున్నామని గ్రహించాను హోరునుబట్టి.

నాగు అక్కడ యెందుకు ఆగాడో అర్థంకావడం లేదు. వెనక్కి తిరిగి, చీకటిలోనికి కళ్ళు చికిలించి చూడసాగాను, భయంగా. పోలీస్ జీప్ వెంబడిస్తుందేమోనని నా అనుమానం. వాతావరణం ప్రశాంతంగా వుందక్కడ.

ఎడంవైపు చూశాను.

దూరంగా చీకట్లో యెవరో యిద్దరు పరిగెట్టుకొంటూ మావైపు వస్తున్నారు—

వాళ్ళ దగ్గరనుండి వస్తున్న టార్చిలైట్ కాంతి మా మొహాలపై పడుతుంది.

నాగువైపు చూశాను.

నాగు తాపీగా చేయి ఊపుతున్నాడు వాళ్ళకు. అప్పుడర్థమయింది నాకు వాళ్ళు ఖాశిం, దీపక్ లని. ఇంతక్రితమే ఖాశిం చేతిలో ఆ టార్చిలైట్ చూశాను.

వాళ్ళు మమ్మల్ని సమీపించారు.

"ఇక పోదామా!" అన్నాడు ఖాశిం వగరుస్తూ.

"ఓ.కే" అన్నాడు నాగు. చాలా సంతోషంగా వున్నాడు నాగు. వాళ్ళు ముగ్గురూ యేదో ప్లాన్ మీద వున్నారనిపించింది.

ఖాశిం, దీపక్ ఇద్దరూ ప్రత్యేకంగా చూశారు నావైపు.

చీకటిలో వాళ్ళ మొహాలలోని భావాలు కనిపించకపోయినా, వాళ్ళు నన్నెంత అనుమానంగా చూస్తున్నారో ఊహించుకోగలను నేను.

నాగువయిపు చూశాను వెంటనే!

"అనుమానించాల్సింది ఏం లేదు. పూర్తిగా మన మనిషి" చెప్పాడు నాగు ఖచ్చితంగా.

నాగు చెప్పడంతో రిలీఫ్ గా నిట్టూర్చారు ఖాశిం,

దీపక్ లు.

మళ్ళీ పరిగెట్టసాగాము. వాళ్ళ ముగ్గుర్ని ఫాలో అవుతున్నాను నేను. టైమ్ చూసుకొన్నాను, ఎలక్ట్రానిక్ వాచ్ స్విచ్ నొక్కి. పన్నెండు నలభై అయిదు అయింది.

నగరంలోనికి వచ్చేశాము ఇంచుమించు.

చిన్న, చిన్న సందులలో సాగుతుంది మా ప్రయాణం. నగర శివార్లలో వున్న వీధులవి.

చివరికి ఓచోట ఆగారు. బాగా ఇరుకు సందు అది. లోపలికి నడవసాగారు. ముగ్గురి వెనుక నడుస్తున్నాను, ముక్కు మూసుకొని. అసహ్యంతో కళ్ళు జలదరించింది నాకు. బారచేసి వెడల్పున్న గదులు వున్నాయి అటూ ఇటూ. అవే అక్కడ జనానికి ఇళ్ళు. ఇళ్ళముందు మురికి గుంటలు, రొచ్చు, భరించలేని దుర్గంధం!! అది బాగా బీదవాళ్ళు వుంటున్న ప్రాంతం.

కుక్కలు పడుకొని వున్నాయక్కడ. మా సందడికి ఓ కుక్క లేచింది. అసలే కుక్కలంటే భయం నాకు. అది అరిచిందంటే మిగతావికూడా లేచి, పీక్కుతింటాయి మమ్మల్ని. అదృష్టవశాత్తు అదీ మళ్ళీ మౌనంగా పడుకొంది.

ముగ్గురు ఆగారు. చిన్న గది వుందక్కడ తాళంవేసి. దీపక్ తాళంతీసి తలుపులు తెరిచాడు.

త్వరగా లోపలికి పోయి తలుపులు వేసుకొని, దుర్గంధం బారినుండి తప్పించుకోవాలని ఉంది నాకు.

గదిలోపలికి వెళ్ళాక తలుపులు వేసేశారు. బయటికి తలుపు చిన్నదిగానే వున్నా విశాలంగా వుందా గది.

గదిలోనికి వెళ్ళాక యెక్కడలేని రిలీఫ్ వచ్చింది నాకు.

"నాగూ, బాస్ ఇక్కడ వుండమని చెప్పాడా మనల్ని?" అనుమానంగానే అడిగాను.

ఖాశిం, దీపక్ లు వింతగా చూశారు నా వంక.

నాగు నవ్వి ఊరుకొన్నాడు.

నా ప్రశ్నకు సమాధానంగా తనతో తెచ్చిన ఎర్ర సూట్ కేస్ గది మధ్యలో వుంచాడు నాగు. జేబులో నుండి కీస్ తీసి, సూట్ కేస్ తెరవసాగాడు.

ఆతృతగా చూడసాగాను. సూట్ కేస్ తెరుచుకుంది. భరించలేని టెన్షన్ తో నా కళ్ళు వెడల్పయ్యాయి.

2

భయాశ్చర్యాలు మిన్నుముట్టాయి నన్ను తెరుచుకొన్న సూట్ కేస్ లోనికి చూడగానే!?

మిలమిలా మెరిసే తెల్లటి మేలుజాతి వజ్రాలు నాలుగు వున్నాయి అందులో.

వాటి కాంతికే నా కళ్ళు చెదిరిపోతున్నాయి. ఖాశిం, దీపక్ కూడా ఆ వజ్రాలవంకే రెప్పవేయకుండా చూశారు.

వజ్రాలను సూట్ కేస్ లోనే వున్న, ఎర్రటి ముఖమల్ సంచుల్లో యధాతథంగా సర్ది లాక్ చేశాడు నాగు.

అసలే అయోమయంగా వున్న నాకు, వజ్రాలను చూడగానే వున్న మతిపోయింది.

మెల్లగా నవ్వి చెప్పాడు నాగు. "బాస్ ఉక్కు హస్తంనుండి తప్పించుకొన్నాం. ఇంకా చెప్పాలంటే బాస్ ను మోసం చేశాం!"

ఊపిరి అందలేదు నాకు, నాగు చెప్పిన ఆఖరిమాట విని. బాస్ ను మోసం చేయడమంటే త్రాచుపాముతో పరాచికాలు ఆడినట్టే. ఆ విషయం నాకంటే, నాగుకే బాగా తెలుసు. అయినా తెగించాడంటే ప్రాణాలమీద

ఆశ వదులుకొన్నాడన్న మాట. అందువ కారణం వస్త్రాలమీద ఆశే కావచ్చు.

ఇరుకోణాల్లోనే గ్రహించగలిగాను నేను బాస్ మన స్తత్వం. అలాంటి బాస్‌ను ఇంత భారీ ఎత్తున మోసగిస్తే ఫలితం?!? ఊహించలేనంత దారుణంగా వుంటుంది.

నలుగురం పడుకొన్నాం.

నేనెంత ప్రమాదంలో ఇరుక్కొన్నానో తల్చుకొంటుంటే నే ఒళ్ళు గగుర్పొడుస్తుంది నాకు. నాకుమీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది నాకు. ఎంత స్నేహం అయితే మాత్రం, ఇలాంటి వ్యవహారాలలో జీరోలాంటి నన్ను; ఒకేసారి ఇంత పెద్ద ప్రమాదంలోనికి దించితే ఫలిత ??? ఎటూ తప్పించుకోలేని నా నిస్సహాయతకు కళ్ళ నీళ్ళు తిరిగాయి. కళ్ళు మూసుకొన్నాను.

అవాధను నేను నిరుద్యోగినికూడా చిన్న ఉద్యోగం దొరకడంతో పరమానందంతో ఈ సిటీ వచ్చాను. ఉద్యోగంలో జాయినయ్యాను. అయితే దురదృష్టవశాత్తు నాకు తెలియకుండానే నేను చేసిన చిన్న అజాగ్రత్త పనివల్ల, ఉద్యోగం కాస్తా ఊడింది.

పిచ్చివాడిలా రోడ్లమీద తిరుగుతున్న నన్ను బాస్ మనుషులు చూశారు. నాలాంటి వాళ్ళకోసమే వాళ్ళు వెతుకుతుంటారు.

బాస్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళారు. మాస్ నా పూర్వాపరాలన్నీ పరిశీలించి తృప్తిపడ్డాకే, నన్ను తన గ్యాంగ్‌లో చేర్చుకొన్నాడు. కడుపు నింపుకోవడం కోసం వాళ్ళకు తలవంచక తప్పలేదు నాకు.

'మనం సభ్య సమాజంలో యెంతో ఆనందంగా స్వేచ్ఛగా తిరుగుతుంటాం. కానీ సభ్య సమాజం వెనుకే

యున్నా విద్రోహ శక్తులు, ముఠాలు, స్మగ్లింగ్ గ్యాంగ్ లు వున్నాయని; నాణేనికి బొమ్మా, బొరుసు లాగే, సమాజం, నకిలీ సమాజం అనే రెండు ప్రక్కలు వున్నాయని, నిజ జీవితంలో మనం వేసే ప్రతీ అడుగూ నకిలీ సమాజం అంచుల మీదని' అర్థమయింది నాకు, బాస్ గ్యాంగ్ లో చేరాక.

బాస్ రాష్ట్రస్థాయి స్మగ్లర్. దేశ దేశాల సరుకునూ అత్యంత సమర్థవంతంగా స్మగుల్ చేస్తుంటాడు. బాస్ మనుషులు ప్రతీ సిటీలో, ప్రతిచోటా అనుక్షణం అప్రమత్తతగా వుంటారు. అందుకే బాస్ యే పనయినా సెకనలమీద అమలుజరపగలడు.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే బాస్ సర్వాంతర్యామి.

బాస్ గ్యాంగ్ లో నేనున్నది ఐదురోజులు. బాస్ దగ్గర చేరగానే నాకు బాగా పరిచయం అయ్యింది నాగు. నాగు బాస్ కుడి భుజంలాంటివాడు. బాస్ నోటినుండి వెలువడే చాలా మాటలు, నాగు చేతులమీదనే కార్య రూపం దాలుస్తుంటాయి.

నాగుతో నా పరిచయం గాఢమైన స్నేహంగా మారింది. నాగు యెక్కడికి వెళ్ళినా నన్ను వెంట తిప్పు కోవడమే అందుకు కారణం కావచ్చు.

నాగు డైమండ్స్ చూపించాక — వ్యవహారం పూర్తిగా అర్థమయింది నాకు. స్పెయిన్ పోర్టునుండి వస్తున్న, బంగారపు బిస్కెట్లు వున్న ఎనభై రెండు పెట్టెలకు; మేం ఇచ్చేది నాలుగు వైట్ డైమండ్స్. బహుశా ఒకొక్కక్క డైమండ్ విలువ కోట్లమీద వుండవచ్చు.

3

మగతగా మెలకువ వస్తూంది నాకు.

బయటనుండి వచ్చే సందడికి అనుకొంటూ సన్నగా తలనొప్పి రాసాగింది. ఆ సందు రాత్రి యెంత ప్రశాంతంగా వుందో ప్రస్తుతం అంత గందరగోళంగా వుంది. చంటిపిల్లల యేడుపులు, అమ్మకొనేవాళ్ళ కేకలు, ఆడవాళ్ళ జగడాలు....ఇక పడుకోలేకపోయాను.

మెల్లగా కళ్ళు విప్పి చుట్టూ పరికించాను.

ముగ్గురూ నిద్రలో వున్నారు. నాగు సూట్ కేస్ తల క్రింద పెట్టుకొని పడుకున్నాడు.

టైమ్ చూశాను. ఎనిమిదిన్నర అయింది. అలాగే వుండిపోయాను లేవకుండా. ఆలోచనలు నన్ను చుట్టుముట్టుతున్నాయి.

కాసేపటికి నెమ్మదిగా లేచి నాగును తట్టాను. కళ్ళు తెరిచి నన్ను చూశాడు మందహాసం చేస్తూ. ఖాశిం, దీపక్ లుకూడా లేచారు కాసేపటికి. నలుగురం కాలకృత్యాలు తీర్చుకొన్నాం. అంతా హుషారుగా వున్నారు, నేను తప్ప.

"ఇక్కడ యెన్నాళ్ళుండాలి మనం?" అడిగాను విసుగ్గా.

"పాస్‌పోర్టులు దొరికేవరకూ" చెప్పాడు నాగు.

"పాస్‌పోర్టులా? ఎందుకూ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"టూరిస్టుల ఫ్లయిట్‌లో శ్రీలంక వెళ్ళబోతున్నాం, అందుకు."

అదిరిపడ్డాను. "శ్రీలంకా?"

"ఇక్కడుంటే బాస్ మనల్ని నంజుకుని తింటాడు."

బాస్ ప్రసక్తి రాగానే నా ప్రశ్నలు ఆగిపోయాయి.

నాగురాజే చెప్పాడు మళ్ళీ. "ప్రస్తుతం మనల్ని వెంటాడేది బాస్ ఒక్కడే కాదు, పోలీసులు కూడా. అటు బాస్ వారినుండి, ఇటు పోలీసుల బారినుండి శాశ్వతంగా తప్పించుకుని పోవాలంటే శ్రీలంక పారి పోవడం తప్ప, వేరే గత్యంతరం లేదు మనకు."

"రాత్రి పోలీసులు మనల్ని పరిశీలనగా చూడలేదను కుంటా!" అన్నాను.

"పూర్తిగా చూడకపోవచ్చు. కానీ పోలీసులు తమ ప్రయత్నాలు మానుకోరు" చెప్పాడు నాగు.

ఇక వాదన అనవసరం అనిపించింది. మౌనంగా వుండిపోయాను.

పాస్ పోర్టులు సంపాదించడంలాంటి వ్యవహారాలలో ఖాశిం అఖండుడు. అందుకే ఖాశింను ఆ పనిమీద పంపాడు నాగు.

ఖాశిం వెళ్ళిపోయాక ముగ్గురం గది తాళంవేసి బయటికి వచ్చాం టీ తాగుదామని సూట్ కేస్ నాగు దగ్గరే వుంది, సందులో నడుస్తుంటే కొంతమంది మా వంక చిత్రంగా చూశారు. అతికష్టంమీద ఆ జనాల్ని తప్పించుకుని సందు చివరికి చేరుకున్నాం.

అక్కడ చిన్న టీ స్టాల్ ఒకటుంది. అసహ్యానికి మారు పేరులా వుందది. ముగ్గురం ఓ మూల కూర్చున్నాం. అక్కడి వాళ్ళు మావంక కంటే, నాగు చేతిలో సూట్ కేస్ వంక చిత్రంగా చూస్తున్నారని గ్రహించాం.

అక్కడనుండి త్వరగా బయటపడడం మంచిదనిపించింది. తలో బన్ను తిని, రెండుసార్లు టీ తాగాం! టీ బాగానే వుంది.

తిరిగి మా రూమ్‌కి బయలుదేరాం.

అక్కడ గది యెవరు సంపాదించారో ఎలా సంపాదించారో అర్థంకాలేదు. మొదటినుండీ అదే ఆసక్తిగా వుంది నాకు.

నాగును అడిగాను.

పెద్దగా నవ్వి, చెప్పాడు నాగు. "ఇలాంటి ప్రదేశాలలో గదులు సంపాదించడం జేబులు కొట్టేవాళ్ళకు, చిల్లర దొంగతనాలు చేసేవాళ్ళకు చాలా సులభం. అసలు వాళ్ళకోసమే ఇక్కడ కొన్ని గదులు ప్రత్యేకంగా వుంటాయి తక్కువ అద్దెకు. ఎవడో దాదా ఒకడు ఇలాంటి గదుల్ని తన అధీనంలో వుంచుకుని, అద్దెకిస్తుంటాడు. ఇలాంటివి తెలిసి వుండటంవల్ల, ఖాశిం ఈ గదిని రెండు రోజులకు అద్దెకు తీసుకున్నాడు."

నాగు, దీపక్ నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ చాలా హుషారుగా వుండటం గమనించాను. నేను మాత్రం అలా వుండలేకపోతున్నాను. నా మనసేదో కీడును శంకిస్తున్నది.

మా రూమ్ వచ్చింది. దీపక్ తాళంతీసి తలుపులు తెరిచాడు.

అంతే?!?

కట్టెల్లా బిగిసిపోయాం ముగ్గురం—

గది మధ్యలో చిన్న టేప్ రికార్డర్ వుంది.

రెండు క్షణాలవరకూ యెవరికీ యేమీ అర్థంకాలేదు.

ముగ్గురి చూపు ఒకేసారి పడింది, తలుపు యెదురుగా వున్న గోడమీద.

ఓ మనిషి పట్టేటంత కన్నం చేయబడి వుంది గోడ మధ్యలో.

ముగ్గురికి క్రమంగా అవగాహన అవుతుంది. నిజానికది

గోడ కాదు. ఒక పెద్ద గదిని మధ్యకు భాగిస్తూ ఉంచిన చెక్క. పెయింట్ వేసి ఉండటంవల్ల గోడనుకున్నాం. పలకలా కోయబడిన చెక్క కూడా అక్కడే క్రింద వుంది.

నాగు మొహంలోనికి చూశాను. పాలిపోయి ఉంది.

దీపక్ నిలువెల్లా వణికిపోతున్నాడు. వళ్ళంతా చెమట పడుతూంది.

నాకు చెప్పుకోదగ్గ భయం వేయలేదు. ఎందుకంటే నేను ముందునుంచీ భయపడుతున్నవాడినే! బాస్‌నుండి తప్పించుకోవడం అసాధ్యం అన్న నిర్ణయానికి వచ్చిన వాడిని నేను.

నిశ్శబ్దంగా కదిలాడు నాగు. కన్నంగుండా అవతల గదిలోనికి చూశాడు. "గదిలో యెవరూ లేరు. తలుపులు కూడా వేసేసి ఉన్నాయి" అన్నాడు మా వైపుచూసి. అతని స్వరం హీనంగా వుంది.

దీపక్ తేరుకుని, మా గది తలుపులు వేసేసి టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేశాడు. సుమారు వారంరోజుల తర్వాత మళ్ళీ విన్నాను బాస్ కంఠస్వరం. ముందు నవ్వు వినిపించింది. వణుకు వచ్చింది ముగ్గురికీ ఆ నవ్వు వినగానే. అదిరే గుండెలతో వింటున్నాము బాస్ మాటలు.

"నాగూ, దీపక్, ఖాశిం, చక్రధర్ మీ నలుగురినీ చాలా తక్కువగా అంచనా వేశానయ్యా నేను. కానీ నేనే పొరపాటుపడ్డాను. మీరు చాలా తెలివయినవాళ్లు. పోలీస్ దాడి జరగగానే; స్పెయిన్ పార్టీకి అందజేయమని నేనిచ్చిన నాలుగు వజ్రాలు జాగ్రత్తగా మళ్ళీ నాకు అప్పగించేస్తారేమో ననుకున్నాను....

"కాని, మీరంత అమాయకులు లోకజ్ఞానం లేని

వాళ్ళు కాదని నిరూపించుకున్నారు. కోట్ల విలువ చేసే వజ్రాలు చేజిక్కించుకున్నారు. జాక్ పాట్ కొట్టేశారయ్యా మీరు, లక్కీగా .... సరే మీ తెలివి తేటలు యెలాంటివో మీరు ప్రదర్శించారు. అది మీ తప్పు కాదు. కానీ ఇప్పుడు నా తెలివి తేటలుకూడా యెలాంటివో ప్రదర్శించకపోతే అది నా తప్పు అవుతుంది...

"అందుకే ఆ తప్పు నేను చేయను. నా సామర్థ్యం యెలాంటిదో రుచి చూపిస్తాను. అందుకు ఉదాహరణే ప్రస్తుతం మీ గదిలో నా మాటల్ని మీకు వినిపిస్తున్న ఈ టేప్ రికార్డర్ ....

"ఇకపోతే — నేను తప్పక చెప్పవలసినదీ మీరు శ్రద్ధగా వినవలసినది ఒక్కటే మిగిలింది. ఈ రోజు పదమూడవ తారీఖు. ఇప్పుడు టైమ్ యెంతయిందో చూడండి, సరిగ్గా పదహారో తారీఖున ఇదే టైమ్‌కి మీ నలుగురూ నాలుగు శవాలుగా మారతారు. ఇది తథ్యం. జరగబోయే నగ్నసత్యం...." అతి దృఢంగా వినిపిస్తుంది బాస్ కంఠం. "అంతవరకూ మిమ్మల్ని సరదాగా వెంటాడుతూ ఉంటాను. గుడ్ బై!" అన్న చివరి మాటలో టేప్ రికార్డర్‌లో బాస్ స్వరం ఆగిపోయింది.

ఊపిరి పీల్చడం కూడా మాని విన్నాం, పిడుగుల్లా వర్షించిన బాస్ మాటలు.

చాలా సేపటివరకూ యెవ్వరూ యేం మాట్లాడుకో లేదు. నోరు విప్పాలంటేనే భయంగా వుంది మాగ్గురికీ. మృత్యువు మా పక్కలోనే పొంచి ఉన్న భావన మమ్మల్ని వేధిస్తుంది.

ముందు తేరుకొన్నది నేనే. "ఏం చేద్దాం?" అన్నాను. స్మగ్లింగ్ ముఠాలో చేరడమే పెద్ద రొంపి

అంటే, నాగు మళ్ళీ ఈ రొంపిలో దించాడు నన్ను.

"తిరిగి వెళ్ళి బాస్‌కి లొంగిపోతడమే!" ఖచ్చితంగా చెప్పాడు దీపక్. అతడి స్వరం విని గ్రహించవచ్చు— అతనెంత భయపడుతున్నాడో.

అంత దిగ్బంధ పరిస్థితిలోనూ నవ్వాడు నాగు, దీపక్ చెప్పింది విని, "లొంగినా, లొంగకపోయినా మనల్ని చంపాలన్నదే బాస్ నిర్ణయం. బాస్ తన నిర్ణయాన్ని ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ మార్చుకోడు."

మళ్ళీ అన్నాడు నాగు. "బాస్ నుండి తప్పించుకొని పోగల సామర్థ్యం, చాతుర్యం ప్రదర్శించడమే ప్రస్తుత పరిస్థితిలో మనం చేయగలిగింది."

దీపక్ నావైపు చూశాడు. "నా అభిప్రాయం కూడా అదే" అన్నాను.

"అన్నింటికంటే ముఖ్యం మనం ఈ గదిలో నుండి బయటపడడం" అప్పటివరకూ నొక్కిపట్టిన టెన్షన్ అంతా మాటల్లో వ్యక్తపరుస్తూ చెప్పాడు నాగు ఖంగారుగా.

"మరి ఖాశిం?" తక్షణ అడిగాడు దీపక్.

"ఖాశిం వచ్చేవరకూ ఆగాలంటే మన ప్రాణాలకు ఇప్పుడున్న ఈ కాస్త గ్యారంటీ కూడా లేకుండా పోతుంది. బాస్ చెప్పిన మాటలు మర్చిపోయావా? పద హారవ తారీఖున యిదే టైమ్ లోపల మనల్ని హతమారుస్తా నన్నాడు. తను చెప్పిన గడువు దాటితే ఏం చేయదలుచు కొన్నాడో మాత్రం చెప్పలేదు బాస్...."

"అయితే?...." మధ్యలో అడిగాడు దీపక్ చిరాగ్గా.

"గడువు దాటితే మనల్ని వదలిపెట్టడమే బాస్

ఉద్దేశం కావచ్చు అందుకే ప్రతి సెకనూ మనం జాగ్రత్తగా వుండడం శ్రేయస్కరమని నా ఉద్దేశ్యం—" చెప్పడం పూర్తి చేశాడు నాగు.

"అయితే యేమంటావు?" అడిగాడు దీపక్ అర్థం కాక.

"ఖాళీ గురించి ఎదురుచూసి ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడం కంటే మన ముగ్గురం ఇక్కడ నుండి వెళ్ళిపోవడం మంచిదంటాను" చెప్పాడు నాగు.

నాగు చెప్పింది దీపక్‌కు యేమాత్రం నచ్చలేదు. "బాస్ మనల్ని ఒకేసారి చంపాలనుకొంటే ఈ క్షణాన్నే చంపేవాడు. మనల్ని వెంటాడి చంపాలన్నదే బాస్ కోరిక. మనం భయంగారుపడి ఖాళీను కంటరివాడిని చేయడం దారుణం. మనల్ని వెంటాడుతూ మాత్రమే చంపుతానన్న బాస్ ఆఖరి మాట గుర్తుందా?" అన్నాడు దీపక్.

నాగు ముఖం ఎర్రగా మారింది.

దీపక్ ఎదిరింపుచర్య నాగుకి కోపం కలిగించింది. ఏది ఏమయినా, తక్షణం ఈ ప్రదేశాన్ని వదలిపెట్టాలన్నదే నాగు కోరిక అని గ్రహించాను.

"సరే, ఓ పని చేద్దాం. మనం ఎక్కడికి వెళుతున్నామో ఓ కాగితంమీద వ్రాసి, తలుపుకు అంటిస్తే సరిపోదా?" చిరాగ్గా అన్నాడు నాగు.

అంత దుస్థితిలోనూ నవ్వొచ్చింది నాకు, నాగు చెప్పింది విని. "అలా చేస్తే బాస్‌కి మన అమాకీ మనమే చెప్పినవాళ్ళమవుతాం" అన్నాను.

ఖంగుతిన్నాడు నాగు.

రెండుక్షణాలు ముగ్గురం మౌనంగా ఉండిపోయాం.

"నేను ఖాశిం వచ్చేవరకూ ఇక్కడే ఉంటాను" అన్నాడు దీపక్ చివరికి.

నాగు రిలీఫ్‌గా నిట్టూర్చాడు దీపక్ నిర్ణయం విని.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నాకు "ఇంతకీ యెక్కడికి వెళతాం?" ఆసక్తిగా అడిగాను.

"సికింద్రాబాద్. అక్కడ నా స్నేహితుడి లాడ్జి ఒకటి ఉంది. అక్కడికి వెళదాం" చెప్పాడు నాగు.

దీపక్‌కి ఎడ్రస్ రాసి ఇచ్చాడు నాగు.

నేనూ, నాగు బయటికి కదిలాం.

"నాగూ!" పిలిచాడు దీపక్.

"మళ్ళీ ఏమిటి?" విసుక్కున్నాడు నాగు.

"అసలు విషయం మర్చిపోతున్నావు."

"ఏమిటది?"

"మా వాటా రెండు డైమండ్స్ ఇచ్చి వెళ్ళిపో" ఖచ్చితంగా చెప్పాడు దీపక్.

నాగు మొహంలో ఎక్కడలేని కోపం కనిపించింది నాకు. అతి కష్టంమీద కంట్రోల్ చేసుకొన్నాడు.

సూట్‌కేస్ తెర్చి ముఖమల్ సంచిలో ఉన్న ఒక వజ్రాన్ని సంచితో పాటు అందించాడు దీపక్‌కు.

"రెండోది కూడా నీ చేతికిస్తే. అది ఖాశింకు అందచేస్తావన్న నమ్మకం యేమిటి?" అడిగాడు కసిగా.

"అంత మోసం చేసేవాడినయితే ప్రాణాలకు తెగించి ఇలా ఖాశిం కోసం ఎదురుచూడను మిస్టర్ నాగు" గట్టిగా చెప్పాడు దీపక్.

నాగు మాట్లాడకుండా రెండో వజ్రం కూడా తీసి దీపక్‌కు అందించాడు.

నాగు, దీపక్‌లకు మనసులో ఒకరిమీద ఒకరికి

కోపంగా ఉన్నట్టు గ్రహించాను.

తర్వాత యిద్దరం బయటికి నడిచాం. 'దీపక్ కు, ఖాళిం ఎంత స్నేహితుడయినా అతనికోసం ఎదురుచూసి, కోరి ప్రమాదం తెచ్చుకొంటున్నారేమో' అన్పించింది, నాకు వెళ్ళిపోతుండగా.

అప్పుడు టైమ్ చూశాను. పదిన్నర దాటింది.

4

ట్రైన్ లో వెళుతున్నామన్న మాటే గాని ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొన్నాం యిద్దరం. ఏ క్షణాన ఏం జరుగుతుందో తెలియని పరిస్థితి.

"నాగూ, మీ ప్లాన్ గురించి నాతో ముందుగానే చెప్పవలసింది" అన్నాను నాగువంక చూస్తూ.

"సారీ ఫ్రెండ్! నేనొకటే ఊహించాను. వజ్రం దక్కుతుంది అనగానే ఎగిరి గంతేస్తావనుకొన్నాను. ఈ రిస్క్ లో నువ్వు మరీ యింత వర్రీ అవుతావని తెలిస్తే నిన్నిందులోనికి లాగేవాడినే కాదు—" చెప్పాడు నాగు.

"వజ్రం దక్కుతుంది సరే! ఈలోపల ప్రాణాలు దక్కేలా లేవు వజ్రం ముఖ్యమా? ప్రాణాలు ముఖ్యమా?" విసుగ్గా అడిగాను.

నాగు మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"అసలు ఈ ప్లాన్ కి సంబంధించిన ఆలోచన ఎలా వచ్చింది మీకు? బాస్ ముందుగానే ఈ విషయం గుర్తించలేకపోయాడా?" ఆసక్తిగా అడిగాను, నాగు మౌనం వహించడం గమనించి.

నా ఆసక్తి చూసి నాగు సన్నగా నవ్వాడు. "బాస్

దగ్గర నేను వినయంగా ఉండడం నువ్వు గమనించే ఉంటావు. కానీ అది కేవలం నటన. బాస్ నిరంకుశత్వానికి, ఎలాంటి విశ్వాసపాత్రులకయినా ఈ వృత్తిమీద విరక్తి పుడుతుంది. గత ఐదారు నెలల నుండి బాస్ నిరంకుశత్వం పెరుగుతోందే గానీ తరగడం లేదు....

"అందుకే బాస్ బారినుండి తప్పించుకోవాలని నిర్ణయించుకొన్నాను. బాస్ నియంతృత్వం నచ్చక అప్పటికే తిరుగుబాటు చేయాలనుకొన్న ఖాశిం, దీపక్‌లను నేను గుర్తించాను. దీపక్ అప్పటివరకూ నాతో నే తిరిగేవాడు. కాని దీపక్‌లో తిరుగుబాటు ధోరణి ఉన్నట్టు నేను గ్రహించలేకపోయాను

"ఒకసారి ఖాశిం, దీపక్‌లు మనసు విప్పి నాతో మాట్లాడారు. అప్పుడే ఆ విషయం గుర్తించాను నేను. వెంటనే నా అభిప్రాయం కూడా చెప్పాను. నాతో చేయి కలపడానికి సంతోషంగా అంగీకరించారు ఇద్దరూ. బాస్ ఎంత గట్టివాడయినా మా గూడుపుఠాని గ్రహించలేకపోయాడు....

"ఇంతలో, మేం యెదురుచూసిన అవకాశం రానే వచ్చింది. స్పెయిన్ పార్టీ వాళ్ళకు గోల్డు బిస్కట్లు డైమండ్స్ ఇవ్వాలి. సాధారణంగా ఇంత పెద్ద మొత్తాలతో వ్యవహారం ఉన్నప్పుడు బాస్ స్వయంగా వస్తాడు. కాని ఐదారేళ్ళ నుండి నేను నమ్మకంగా బాస్‌కి కుడి భుజంగా ఉండడంవల్ల, ఎందుకో నన్ను గట్టిగా నమ్మాడు బాస్. ఆ అవకాశాన్ని మేం వినియోగించుకొన్నాం. నిన్ను తీసుకొనిరావడానికి మరో కారణం కూడా ఉంది...." చెప్పాడు నాగు.

"ఏమిటది?" ఆత్రంగా అడిగాడు.

"ఉన్న డైమండ్స్ నాలుగు. మేం ముగ్గురం. మాలో మాకు కలహాలు రాకుండా ఉండడానికి డైమండ్స్ సరి సమానంగా పంచుకోవడానికి, ఒక డైమండ్ నీకు ఇవ్వాలని నిర్ణయించాం."

"అసలు ఒక్కొక్క డైమండ్ ఎంత వుంటుంది?"

"సుమారు ఒక్కొక్కటి నాలుగున్నర కోట్లు ఉండవచ్చు" చెప్పాడు నాగు మౌనంగా.

తల తిరిగినట్టయింది నాకు వజ్రం ఖరీదు వినగానే.

"సమయానికి పోలీసులు రాబట్టే కదా! ఇంత సొత్తు మన స్వాధీనమయింది" అన్నాను.

నవ్వాడు నాగు. "పోలీసులు రాలేదు. రప్పించాం. మనమే రప్పించాం—ఫోన్ చేసి."

తెల్లబోయాను—నాగు చెప్పింది విని.

సికిందరాబాద్‌లో దిగాము. టైమ్ చూశాను. రెండవుతోంది. టాక్సీలో కూర్చున్నాం. లాడ్జి పేరు చెప్పాడు నాగు. పది నిమిషాలలో లాడ్జిముందు ఆగింది టాక్సీ. టాక్సీవాడికి డబ్బులిచ్చి లోపలికి అడుగుపెట్టాం.

లోపలికి వెళుతూ పేరు చదివాను. 'లాడ్జి మహోదయా' అని ఉంది.

అదృష్టవశాత్తు రిసెప్షన్ దగ్గరే వున్నాడు నాగు స్నేహితుడు. నాగును చూడగానే నవ్వుతూ పలకరించాడు.

నాగు అతడిని పక్కకు తీసుకెళ్ళి కాసేపు యేదో మాట్లాడాడు.

తర్వాత యిద్దరం లిఫ్ట్‌లో నాలుగవ అంతస్తు చేరుకొన్నాం.

నడుస్తూ అడిగాను—"అతడి పేరేమిటి?"

"రంగరాజు" చెప్పాడు నాగు.

మళ్ళీ అన్నాడు నాగు నా అనుమానం గ్రహించి, "వజ్రాల విషయం తప్ప మిగతాది అంతా చెప్పాను."

"ఎలా నమ్మాడు?"

"ఎందుకు నమ్మడు, మనం చేసిన పెద్ద పొరపాటువల్ల బాస్‌కి చాలా నష్టం వచ్చిందని, మనల్ని చంపాలని నిర్ణయించుకొన్నాడని, తప్పించుకొని వచ్చేశామని చెప్పాను. మన బాస్ సంగతి రంగరాజుకి బాగా తెలుసు. అతనూ ఒకప్పుడు స్మగ్లరే! అందులో డబ్బు సంపాదించే ఈ లాడ్జి కట్టాడు."

ఆశ్చర్యపోయాను నాగు చెప్పింది విని. వెంటనే నాలో మరో అనుమానం ప్రవేశించింది. "అతడింకా అలాంటి పనులు చేస్తున్నాడా?" అడిగాను.

"చేస్తూనే వుండవచ్చు. ఈ మధ్యకాలంలో చాలా డబ్బు సంపాదించాడు. కేవలం లాడ్జిమీదే అంత డబ్బు సంపాదించాడంటే నమ్మలేం! అన్నట్టు మరో విషయం, మన మారువేషాలకు తగిన సహాయం కూడా చేస్తానన్నాడు" చెప్పాడు నాగు.

ఉలిక్కిపడ్డాను. "వేషాలు మార్చుకోవాలా?"

"తప్పదు. మనం ఈ లాడ్జికి రావడం బాస్‌కి సులభంగానే తెలిసిపోతుంది. మనకు రక్షణ యిచ్చేవి మారువేషాలే."

"అలాగయితే మనం యే గదిలో ఉన్నామో కూడా హోటల్‌బోయిస్ ద్వారా బాస్ మనుష్యులు కనుక్కొంటారేమో!" అన్నాను.

నవ్వాడు నాగు. "నీకో విషయం తెలియాలి. ఇంత పెద్ద లాడ్జిలో పని చేసేవాళ్ళంతా ఇంచుమించు మన

లాంటివాళ్ళు, స్మగ్లర్‌లు, సీక్రెట్ ఏజెంట్‌లు ఎంతో మంది నిత్యం ఈ లాడ్జికి వస్తూంటారు. అందుకే ఇక్కడ ఎవరెవరు బసచేశారు; అన్న విషయం చాలా గుప్తంగా వుంచబడుతుంది. చీప్ క్వాలిటీ లాడ్జిలలో లాగ సర్వర్‌లు, బోయ్‌లు లంచాలకు ఆశపడి లాడ్జికి సంబంధించిన వివరాలు చెప్పడం జరగదు" అన్నాడు నాగు నా అనుమానాలన్నింటికీ సమాధానంగా.

మా రూమ్‌ల దగ్గరకు వచ్చి ఆగాం. రెండూ పక్కపక్క గదులే! తన రూం తాళంతీసి లోపలికి వెళ్ళబోతూ చెప్పాడు నాగు. "కాసేపటి తర్వాత రూమ్‌బోయ్ నీ గదికి భోజనం, ఒక సూట్ కేసు తీసుకొని వస్తాడు. అందులో బట్టలు మేకప్ సామాను వుంటుంది జాగ్రత్తగా మేకప్ చేసుకో."

నాగు చెప్పింది విని, అన్యమనస్కంగా నా గది తాళం తీసి లోపలికి అడుగు పెట్టాను.

5

గదిలోనికి అడుగు పెట్టాక నా ఉదాసీనత యెగిరిపోయింది. చాలా ఖరీదైన గది అది. ప్రతి అణువులోనూ నాగరికత ఉట్టిపడుతోంది.

ఆ గది అద్దె రోజుకు కనీసం రెండువందలయినా ఉంటుందనిపించింది.

శుభ్రంగా స్నానం చేసి, రిలాక్స్‌డ్‌గా పరుపుపై వాలాను. ఆకలి దంచేస్తోంది.

శ్రావ్యమైన సంగీతం వినిపించింది గదిలో.

ముందు అర్థంకాలేదు నాకు. తర్వాత మెల్లగా అర్థమయింది.

"కమిన్!" అన్నాను స్టైయిల్‌గా.

తలుపు తీసి ట్రాలీలో భోజనం తోసుకొంటూ వచ్చాడు రూమ్‌బోయ్. చేతిలో సూట్‌కేసు టీపాయ్ మీద పెట్టి నమ్రతగా నిలబడ్డాడు.

“యు కెన్ గో” అన్నాను మళ్ళీ స్టైయిల్‌గా.

ఓ ప్రక్క భయంగా వున్నా, మంచి భోజనం, తగినంత విశ్రాంతి దొరకడంతో ఎక్కడలేని హుషారు పుట్టుకొచ్చింది నాకు.

భోజనం అయిన తర్వాత కాసేపు పడుకొన్నాను.

నిద్ర లేచేసరికి ఆరున్నర దాటింది.

అద్దం ముందు కూర్చుని బోయ్ తీసుకొచ్చిన సూట్‌కేసు తెర్చాను. రెండు జతల బట్టలున్నాయి లోపల. వాటిపైన తెల్లటి పోలిథిన్ కవర్ వుంది. సంచి లోపల యేవేవో గడ్డాలు, మీసాలు కన్పిస్తున్నాయి అస్పష్టంగా. అది సిక్కు వేషమని గ్రహించాను, కవర్ మీద అంటించి వున్న వాక్యాలు చదివి.

జిప్ లాగి కవరు తెరిచాను. లోపల ఇన్‌స్ట్రక్షన్ కార్డ్ చదివాను. ఆ మేకప్ ఎలా చేసుకోవాలో అంతా వివరంగా వుంది అందులో.

మేకప్ చేసుకొన్నాను. ఎప్పుడూ ఇలాంటి పరిస్థితిని ఎదుర్కొనవలసిన అవసరం లేకపోవడంతో, వింతగా అన్పిస్తోంది నాకు మేకప్ చేసుకొంటుంటే!

మేకప్ పూర్తయ్యేసరికి అద్దంలో కన్పిస్తున్న నా ముఖాన్ని ఒక్క నిమిషం కళ్ళప్పగించి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూండిపోయాను.

అది నా ముఖంకాదు. ఎవరో సిక్కు వ్యక్తి మొహం!??

తర్వాత సూట్‌కేసులో ఉన్న బట్టలు కూడా తీసి తొడుక్కొన్నాను. గోధుమరంగు సూట్ అది. అద్దంలో

కనిపిస్తున్న నా ముఖానికి అతికినట్టు సరిపోయింది ఆ సూట్.

సరిగ్గా అప్పుడే వినిపించింది బయటి నుంచి పెద్ద శబ్దం.

రెండు వాహనాలు గుద్దుకొన్న శబ్దం అది. దానికి తోడు యెవరివో కేకలు, అరుపులు, జనాల గోల సన్నగా వినిపించాయి, గదిలో ఏసీ ఆఫ్‌లో ఉండడం వల్ల కాబోలు!

ఏదో యాక్సిడెంట్!? ఎవరో పోయుంటారు.

నా మనసంతా చేదు తిన్నట్టయ్యింది. యాక్సిడెంట్‌కి గురయిన మనుషుల్ని దగ్గర్నుండి చూసే ధైర్యం లేదు నాకు. అందుకే క్రిందకు వెళ్ళే ప్రసక్తి మానుకొని, అలాగే కూర్చున్నాను.

శ్రావ్యమైన సంగీతం వినిపించింది మళ్ళీ. బోయ్ వచ్చే టైమ్ కాదిది. ఎవరో వచ్చుంటారు. నాగు అయినా కావచ్చు.

తలుపు ఓరగా తీసి చూశాను. బయట యెవరో ఆంగ్లేయుడు నిలబడి వున్నాడు ఫుల్ సూట్‌లో. కాస్త నల్లగా వున్నాడు. ఇండో ఆంగ్లేయుడు కావచ్చు.

తలుపు పూర్తిగా తీశాను. "ఏం కావాలి?" అడిగాను విసుగ్గా.

అతను నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి "చక్రధర్! నేనూ. నాగును" అన్నాడు.

తెల్లబోయాను.

"తలుపు లాక్ చేయి. క్రిందకు వెళ్ళాలి" కంగారుగా చెప్పాడు నాగు.

తప్పేదిలేక తలుపు లాక్ చేసి, నాగూతోపాటు

క్రిందికి వచ్చాను. మాతోపాటు చాలామంది కష్టమర్స్ తలుపులు తోసుకొని, హడావిడిగా క్రిందకు పరిగెట్టడం చూశాను.

నాకు అన్యమనస్కంగా వుండడం గమనించాను. కేవలం యాక్సిడెంట్ కు అంతగా యెందుకు అదుర్దాపడుతున్నాడో అర్థంకాలేదు నాకు.

లాడ్జి ఎదురుగానే జరిగింది యాక్సిడెంట్.

చాలామంది జనం గుమిగూడి వున్నారక్కడ. నాకు జనంలోనికి వెళ్ళాడు. నేను ఆవరణలో నిలబడ్డాను. కష్టమర్స్, లాడ్జి స్టాఫ్ చాలామంది గోలగా మాట్లాడుకొంటూ చూస్తున్నారు.

ఎడంవయిపు నుండి వస్తూన్న వేన్ను, కుడివయిపు నుండి వస్తూన్న లారీ గుద్దుకొంది. రెండు వాహనాలు కొద్దిగా దెబ్బతిన్నాయి. ఇంతలో పోలీస్ జీపు వచ్చి ఆగింది.

రెండు వాహనాలకు మధ్య ప్రదేశాన్ని కప్పివేస్తూ వున్నారు జనం. పోలీసులు జనాన్ని చెదరగొడుతున్నారు. అప్పుడు చూశాను నేను; లారీకి వేన్ కు మధ్య టాక్సీ ఒకటి నుగ్గు నుగ్గయిపోయి వుంది. అంబులెన్స్ వచ్చింది ఇంతలో.

కాస్త ముందుకు వెళ్ళి టాక్సీలోనికి చూశాను. టాక్సీ డ్రైవర్ స్టీరింగ్ దగ్గరే వున్నాడు తల చితికిపోయి. వెనక సీట్లో ఓ వ్యక్తి మూలుగుతున్నాడు కళ్ళు మూసుకొని.

నా నరనాడులు స్తంభించిపోయాయి ఆ వ్యక్తిని చూడగానే!?

'బాస్ నరరూప రాక్షసుడు!' అనిపించింది యేదో

అర్థమయి.

మూలుగుతున్న ఆ వ్యక్తిని అంబులెన్స్‌లోనికి మారుస్తున్నారు జాగ్రత్తగా.

అతను?—

దీపక్!

దీపక్ ప్రక్కనే మరో భయంకర దృశ్యం నాకంట పడింది.

అది ఖాశిం శవం!? మామూలుగా లేదది, నజ్జునజ్జయిపోయి వుండచుట్టుకొని పోయిన మాంసం ముద్దలా వుంది.

వాంతి అయినట్టయింది నాకు. కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఒళ్ళు తూలుతుంది. కళ్ళనీళ్ళు తిరుగుతుండగా నిస్సహాయంగా నిలబడి, కళ్లు మూసుకొన్నాను.

కళ్ళు తెరిచాను. ఎదురుగా నాగు నిలబడి వున్నాడు. అతని కళ్ళల్లో మృత్యుభయం.

మెల్లగా గొంతువిప్పి, నాకు మాత్రమే వినిపించేలా చెప్పాడు నాగు. "ఆ లారీ, వాన్ మన గ్యాంగ్ కు సంబంధించినవే. సాధారణంగా రోడ్డు హత్యలకు వాటిని ఉపయోగిస్తూటాడు బాస్" అంతకుమించి మాట్లాడలేక పోయాడు.

అస్పష్టంగా తలూపాను నేను—అర్థమయింది అన్నట్లుగా.

"రైమండ్స్ పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకొంటారా?"

మాట్లాడలేదు నాగు. ఆలోచిస్తున్నాడు.

"దీపక్, బ్రతుకుంటాడంటావా?"

"బ్రతికే అవకాశం ఉందిలే!" అన్యమనస్కంగా అన్నాడు నాగు.

"మన పరిస్థితి అంతేనా!?" అలా అంటుంటే నా

కాళ్ళు వణకడం స్పష్టంగా తెలిసింది నాకు.

"మనశాంతి యెప్పటికీ పట్టదు" దృఢంగా చెప్పాడు నాకు.

రూమ్‌లకు చేరుకొనేవరకూ ఏం మాట్లాడుకోలేదు.

"రేపు ఉదయాన్నే రంగరాజుతో మాట్లాడి శ్రీలంక పాస్‌పోర్టుల సంగతి చూస్తాను" అన్నాడు నాకు. తన గదిలోనికి వెళ్ళి తలుపు మూస్తూ.

రూమ్ లాక్ చేసి, వేషం విప్పేసి, తిరిగి నా దుస్తులు వేసుకొని మంచంమీద వాలిపోయాను.

ఇంతకు ముందులా ఆ గది నాకు హాయిగా, స్వేచ్ఛగా అనిపించడంలేదు.

అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది! నా గుండె నాకే భయం వేసేటట్టు చప్పుడు చేస్తుంది.

గదిలో అణువణువు నుండీ బాస్ కళ్ళు, నా ప్రతి కదలికను గమనిస్తున్న భ్రాంతి. కళ్ళు మూసినా తెరిచినా వికృతమైన దీపక్ శవమే ప్రత్యక్షమవుతుంది నా కళ్ళ ముందు.

అంతులేని పీడకలలతో యెప్పటికో నిద్రపట్టింది.

6

ఉదయం ఏడింటికి లేచాను. క్షేమంగా వున్నందుకు సంతోషించాను. టిఫిన్ కాఫీ తీసుకొన్న తర్వాత బోయ్ తీసుకొచ్చిన పేపర్ విప్పాను ఆతృతగా.

మూడవ పేజీలో ఓ మూలపడింది ఆ వార్త.

ఆశ్చర్యపోయాను?! వజ్రాలు పోలీసులకు చిక్కలేదన్నమాట.

హాత్యా! యాక్సిడెంటా? అని వుంది హెడ్డింగ్.

మేటర్ చదివాను. పోలీసులు దాన్ని యాక్సిడెంట్ అని

గుడ్డిగా నమ్మకుండా, హత్య అన్న అనుమానాన్ని వెలి బుచ్చినందుకు సంతోషించాను.

వాన్ డ్రైవర్ లారీ డ్రైవర్ ఇద్దరూ పారిపోవడం, పైగా వాటి నెంబర్లు స్పష్టంగా లేకపోవడం, యాక్సి డెంట్ స్థలంలోనికి లారీ హఠాత్తుగా రాంగ్ రూట్‌లో రావడం పోలీసులకు అనుమానాన్ని కలిగించిందని వ్రాశారు.

దీపక్ హాస్పిటల్‌లో కోలుకుంటున్నాడని, ఎంత అడిగినా తన వివరాలు చెప్పడంలేదని, అతడిని అనుమా నించాల్సింది యేమీ లేదని పోలీసులు నిర్థారించారని, సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కేస్ దర్యాప్తు చేస్తున్నాడని వుంది చివరగా.

వజ్రాల విషయం మాత్రం అయోమయంగా వుంది నాకు. పోలీసుల స్వాధీనం అవుతాయనుకున్న కోట్ల విలువగల వజ్రాలు ఏమయ్యాయో?! ఎంత ఆలోచించినా అర్థంకావడంలేదు నాకు.

ఎవరో తలుపు తట్టారు. వెంటనే శ్రావ్యమైన సంగీతంకూడా వినిపించింది.

తలుపు తెరిచాను. నాగు నిలబడి వున్నాడు బయట. మారువేషంలోనే వున్నాడు. చేతిలో పేపర్ వుంది.

"పేపర్ చదివావా?" అడిగాడు.

"చదివాను. ఆ వజ్రాలు..."

"ష్‌ష్‌ష్" అన్నాడు నాగు కళ్లు పెద్దవిచేసి.

అటూ ఇటూ చూశాను. కుడివయిపు యెవరో ఇద్దరు వస్తున్నారు మాట్లాడుకొంటూ.

ఇద్దరం నా రూమ్‌లో కూర్చున్నాం.

నాగు చెప్పాడు "మారువేషం వేసుకోకుండా నువ్వు

యెప్పుడూ బయటికి రావద్దు. ఉన్న ఈ కాస్త రక్షణ కూడా పోతుంది — తెలివితక్కువగా ప్రవర్తిస్తే"

మౌనంగా ఊరుకొన్నాను. నాగు చెప్పింది నిజమే మరి!

"రాత్రి నేను అనుకున్నట్టే జరిగింది. వజ్రాలు వాళ్ళ దగ్గరనుండి ముందే చేజిక్కించుకున్నాడు బాస్. తర్వాతే వాళ్ళను చంపాలని వెంటాడాడు. ఆ వేటలో ఖాశిం ఒక్కడే చనిపోయాడు...." అంటూ ఆగాడు.

"ప్రస్తుతం, హాస్పిటల్‌లో కోలుకుంటున్న దీపక్‌ను కూడా చంపాలని ప్రయత్నిస్తాడంటావా?" అడిగాను.

"అలాంటి పొరపాటు పని బాస్ ఎప్పటికీ చేయడు" మౌనంగా చెప్పాడు నాగు.

తెల్లబోయాను అది విని "నువ్వు చెప్పేది నాకర్థం కాలేదు. బాస్ దీపక్‌ను వదిలేస్తాడంటావా?"

"చచ్చినా వదలడు."

"మరి?"

"దీపక్‌ను ఒక అస్త్రంలా మనమీద ప్రయోగిస్తాడు."

నాగు చెప్పింది పూర్తిగా కాకపోయినా, ఏదో అరగాహన అయి సన్నగా వణుకు వచ్చింది నాకు.

"అంటే?" అన్నాను.

"అర్థం కాలేదా! దీపక్ హాస్పిటల్‌నుండి డిశ్చార్జ్ అయ్యాక, బాస్ దీపక్‌ను మళ్ళీ చేరదీస్తాడు; మనల్ని చంపడానికి ప్రత్యేకంగా నియమిస్తాడు..."

నాగు చెబుతుంటే భయంతో బిగుసుకొనిపోయి చూస్తుండిపోయాను. బాస్ ఎప్పుడేం చేస్తాడో ఊహించడమే కష్టంగా వుంది. గొంతు పెకల్చుకొని అడిగాను. "మనల్ని చంపడానికి దీపక్‌నే యెందుకు నియమించడం,

తన మనుషుల్ని పంపవచ్చుగా?"

"అందుకు సరైన కారణం వుంది. బాస్ ముఠాలో నేను ఐదేళ్ళు పనిచేశాను. దీపక్ ఆ ఐదేళ్ళు నాతో వే తిరిగాడు. నేనెక్కడున్నా, ఏ వేషంలో వున్నా నా రూపం ప్రతీ కోణంనుండి గుర్తుపట్టగలిగినవాడు దీపక్ ఒక్కడే! నా కంఠంకూడా దీపక్ గుర్తించగలడు" చెప్పాడు నాగు.

అర్థమయింది నాకు. "దీపక్ బాస్‌తో మళ్ళీ కలవడానికి ఒప్పుకుంటాడా? చివరికి యెలాగూ బాస్ తనను చంపుతాడని తెలిసికూడా?" అడిగాను.

"చచ్చినట్టు ఒప్పుకొంటాడు. అతని స్వభావం నీకంతగా తెలీకపోవచ్చు. మహా పిరికివాడు. మనల్ని చంపకపోతే అతని ప్రాణం తీస్తానని బాస్ భయపెడతాడు. అది చాలు దీపక్‌కు. వజ్రం ఎలాగూ పోయింది. ఇక తాత్కాలికంగా తన ప్రాణాలు నిలుపుకోవడానికి మన ప్రాణాలు తీయడానికి వెనుకాడడు."

"అయితే ఇప్పుడేం చేయాలి?!" అడిగాను యేమీ పాలుపోక. ఇదంతా పెద్ద తలనొప్పి వ్యవహారంలా వుంది నాకు.

జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు నాగు రివాల్వర్ బయటికి తీసాడు.

అయోమయంగా చూశాను.

"బాస్ నుండి కనీస రక్షణకన్నా ఉపయోగపడుతుందని తెచ్చాను దీన్ని. ఇందులో కేవలం ఒక్క బుల్లెట్ మాత్రమే దీపక్‌కోసం వేస్టు చేయాలి" కఠినంగా పలికింది నాగు కంఠం.

కరెంట్ షాక్ తిన్నట్టు అయ్యాను నాగు చెప్పింది

విని.

"హాత్యా!?!" అన్నాను.

"అవును, చేయాలి. తప్పదు. మన వజ్రాలు, మన ప్రాణాలు కాపాడుకోవడానికి — పైగా దీపక్ వల్ల మనం చనిపోతే ఆ తర్వాత యెలాగూ అతని చావు బాస్ చేతిలో తప్పదు. అందుకే ముందుగా దీపక్‌ని మనమే చంపితే మన ప్రాణాలనయినా రక్షించుకోగలుగుతాం. అయినా చేసేవాడిని నేనయితే నీకేమిటి భయం?"

నాగు చెప్పిన మాటలు సమంజసంగానే వున్నా దీపక్‌ను చంపడానికి మనస్కరించడంలేదు నాకు. భారం అంతా నాగు తనమీదే వేసుకోవడం మాత్రం కాస్త ప్రశాంతంగా వుంది నాకు.

"సరే" అన్నాను నాగు చెప్పిన నిర్ణయంతో ఏకీభవించినట్టు.

"రేపు ఉదయమే దీపక్‌ను డిశ్చార్జ్ చేస్తారు. ఇవాళ నేను రంగరాజుతో కలిసి మన పాస్‌పోర్టులకోసం ప్రయత్నిస్తాను. సాయంత్రం వరకూ నువ్వు రెస్టు తీసుకో వచ్చు" అంటూ నాగు తన గదిలోనికి వెళ్ళి, బ్లాక్ సూట్‌కేస్ ఒకటి తెచ్చి నాకందించాడు 'ఇది నీ దగ్గరే వుంచు' అంటూ.

ఎర్ర రంగు సూట్‌కేస్ మార్చి, ఈ నలుపు రంగు సూట్‌కేస్‌లోనికి వజ్రాలు మార్చాడని గ్రహించాను.

నాగు వెళ్ళిపోయాడు.

చీకటి పడుతూండగా వచ్చాడు. దురదృష్టవశాత్తు మాకు పాస్‌పోర్టులు దొరకలేదు.

ఎక్కడలేని నిరుత్సాహం ఆవహించింది నన్ను. నాగు

ధైర్యం చెప్పాడు. రేపు మళ్ళీ ప్రయత్నిస్తానన్నాడు.

మర్నాడు పదింటికి రెడీ అయ్యాం నాగూ, నేనూ మారు వేషాలలో.

7

ప్రభుత్వ ఆసుపత్రి అది—

కారు ఆపాడు నాగు. ఇద్దరం క్రిందకు దిగాం. ఒక క్లాత్ షాప్ ముందు ఆగి వున్న కారు అది. తాళం వేసి లేకపోవడంవల్ల, నాగు ఎత్తుకొచ్చాడు దాన్ని. ఇలాంటి పనులు నాగుకు వెన్నతో పెట్టిన విద్య.

కారు తాళంవేసి, హాస్పిటల్ లోనికి నడిచాం. బ్లాక్ సూట్ కేస్ తన వెంటే తెస్తున్నాడు నాగు.

ఎంక్వయిరీలో అడిగివచ్చాడు నాగు. తిరిగి క్రిందికి దిగిపోయాం. అరగంట వెయిట్ చేశాక డిశ్చార్జ్ చేశారు దీపక్‌ని. ప్రస్తుత పరిస్థితిలో దీపక్ అనుమానితుడిగానే వున్నా తగిన ఆధారాలు లేకపోవడంవల్ల పోలీసులు దీపక్‌ను వదిలి పెట్టేశారని గ్రహించాం.

ఇద్దరు కాన్‌స్టేబుల్స్ దీపక్‌ను మెల్లగా నడిపించుకొంటూ తీసుకొని వచ్చారు.

ఇద్దరం చాటుగా గమనిస్తున్నాం. దీపక్‌ను హాస్పిటల్ ఆవరణలో వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు కాన్‌సేబుల్స్. రోడ్ మీదకు వచ్చిన టాక్సీ ఆపాడు దీపక్. ఎక్కి కూర్చుని టాక్సీవాడికి యేదో చెప్పాడు. రివ్వున దూసుకు పోయింది టాక్సీ.

గబగబా కారు యెక్కాం. నాగు స్టార్టుచేసి టాక్సీ వెళ్ళినవైపు పోనిచ్చాడు వేగంగా.

ఒక పక్కనుంచి చెప్పలేనంత ఖంగారుగా వుంది నాకు. ఈపాటికి పోలీసులు మేమెక్కిన కారుకోసం

వేట ప్రారంభించే వుంటారు. దురదృష్టవశాత్తు వారు గుర్తుపట్టారంటే మొదటికే మోసం వస్తుంది.

"దీపక్ యెక్కడికి వెళుతున్నాడో అర్థం అయిందా నీకు!" టాక్సీని ఫాలో చేస్తూనే అడిగాడు నాగు.

"ఎక్కడికి?"

"నా ఊహ ప్రకారం హాస్పిటల్లో వున్నప్పుడే, దీపక్‌కు సీక్రెట్ మెస్సేజ్ పంపివుంటాడు బాస్. ఖచ్చితంగా బాస్‌తో మళ్ళీ చేయి కలపడానికి ఒప్పుకునే వుంటాడు దీపక్. బాస్ సర్వసాధారణంగా ఇలా యెవరినయినా పట్టపగలు రిసీవ్ చేసుకోవాలనుకుంటే ఊరవతల నిర్జన ప్రదేశాల్లోనే రిసీవ్ చేసుకుంటాడు....

"ఇలాంటి ఎన్నో వ్యవహారాలకు బాస్ నన్ను పంపించాడు. నాకు బాగా గుర్తు. నా ఐడియా కరెక్టే అయితే ప్రస్తుతం ఈ టాక్సీ ఊరవతల ఆగుతుంది" అన్నాడు నాగు సాలోచనగా.

ఏం జరుగుతుందో అన్న టెన్షన్‌తో నా తల వేడెక్కిపోతూంది. సుమారు ఇరవై నిమిషాలు టాక్సీని జాగ్రత్తగా వెంబడించాడు నాగు.

టాక్సీ ఊరు దాటిపోయింది.

నాగు నా వంక చూశాడు సన్నగా నవ్వుతూ.

ఊరవతల నిరన ప్రదేశానికి కాస్త దూరంలో ఆగింది టాక్సీ. అది కనుచూపుమేరలో కనిపిస్తుందనగా మా కారు ఆపాడు నాగు.

ఐదు నిమిషాలు గడిచాయి.

దీపక్ వచ్చిన టాక్సీ వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోయింది, మా ముందు నుండే.

నిర్మానుష్యంగా వుంది ఆ ప్రదేశమంతా.

కారు స్టార్టు చేశాడు నాగు.

చెమటలు పట్టాయి నాకు. గుండె వేగం హెచ్చింది.

మా కారు వేగం అందుకొంది. రివాల్వర్ బయటకు తీశాడు నాగు. దూరంగా తెల్లటి కట్లలో కుంటుకొంటూ అటువయిపు తిరిగి నడుస్తున్నాడు దీపక్.

అతనికి ఎదురుగా కాస్త దూరంలో మరో నల్లటి కారు అతడి దగ్గరకు వస్తూంది.

మా కారు దీపక్‌ను సమీపిస్తూంది. నడుస్తున్న దీపక్ కుడిచేతివయిపు చిన్న కంకరరోడ్డు స్పష్టంగా కనిపిస్తూంది నాకు.

అవతల కారు వేగం హెచ్చింది. అందులో వాళ్ళు దీపక్‌కు చేయి ఊపుతున్నారు. దీపక్ కూడా మెల్లగా చేయి ఊపుతున్నాడు వాళ్ళకు. వాళ్ళు మా కారును చూసి అనుకుంటూ దీపక్‌కు సైగ చేస్తున్నారు. అది దీపక్‌కు సరిగా అర్థంకావడం లేదు.

మా కారు దీపక్‌కు దగ్గరగా వచ్చేసింది. శబ్దానికి హఠాత్తుగా వెనక్కు తిరిగాడు దీపక్.

అతని కళ్ళల్లో మమ్మల్ని గుర్తించిన భావం. తర్వాత భయం.

నాగు రివాల్వర్ గురిపెట్టాడు. అతని గురి తప్పదని నాకు తెలుసు. కళ్ళు మూసుకొన్నాను ఇబ్బందిగా.

రివాల్వర్ పేలింది. వెంటనే వినిపించింది దీపక్ కేక ....

నేను కళ్ళు తెరవలేను. మా కారు స్పీడ్ పెరిగి మలుపు తిరగడం తెలుస్తూంది. కంకరరోడ్డుమీద నుండి మా కారు చాలా వేగంగా పోతోందని గ్రహించాను

పదుపులనుబట్టి.

అప్పుడు వినిపించసాగాయి రివాల్వర్ చప్పుళ్ళు. మా కారుకు తగులుతున్నాయి బుల్లెట్లు ఖంగుమంటూ. బాస్ మనుషులు పేలుస్తున్నారని అర్థమయింది. మా కారు మరింత వేగం అందుకొంది.

8

సాయంత్రం ఆరున్నరయింది.

ఇవ్వాళ తేదీ పదిహేను. 'బాస్ ప్రసాదించిన ఆయుష్షు యింకా పదహారు గంటలు వుందన్నమాట!' మనసులో నే అనుకొన్నాను. ఉస్సురని నిట్టూర్చాను.

ఆ గదిలో నే నొక్కడినే వున్నాను. ఆ రోజు టేప్ రికార్డర్ లో వినిపించిన బాస్ మాటలు ఆ గదిలో ప్రతిధ్వనిస్తున్నట్లనిపిస్తోంది. కళ్ళు మూసుకొని మంచంపై పడుకొన్నాను మౌనంగా.

లాడ్జి ఓనర్ రంగరాజు ఇంట్లో గది అది. ప్రక్క గది నాగుకి కేటాయించబడింది. నాగు అభ్యర్థనమీద తన యింట్లో స్థానమిచ్చాడు రంగరాజు మాకు.

నాగు ప్రస్తుతం తన గదిలో లేడు. రంగరాజుతో కలిసి పాస్‌పోర్టుల కోసం వెళ్ళాడు. కానీ ఇండో ఆంగ్లేయుడి వేషంలో కాదు. పిల్లిగడ్డం, రిమ్‌లెస్ కళ్ళద్దాలతో కూడిన మరో వింత వేషంలో. దీపక్‌ను కాల్చినప్పుడు మా మారువేషాలను బాస్ మనుషులు చూశారు. అందుకే మళ్ళీ వేషాలు మార్చక తప్పలేదు మాకు.

మంచం మీద నుండి లేచి తలుపు గడియ పెట్టాను. పరుపు పైకెత్తి నల్లటి సూట్‌కేసు పైకి లాగాను. తెరిచాను.

తెల్లటి వజ్రాలను ముఖమల్ సంచులలో నుండి బయ

టికి తీశాను.

కోట్ల విలువ చేసే ఆ వజ్రాల కాంతి నా కళ్ళల్లో పడ గానే అర్థమయింది నాకు; నాగు, ఖాశిం, దీపక్ లు ఎందుకు ప్రాణాలకు తెగించారో!

ఇంకా కాసేపు ఆ కాంతి నా కళ్ళల్లో వుంటే నా మెదడులో యే దుర్బుద్ధి పుడుతుందోనని భయం వేసింది.

వజ్రాలు యధావిధిగా సర్ది సూట్ కేసు మూసేశాను. యధాస్థానంలో వుంచాను దాన్ని.

తలుపు తడుతున్నారు ఎవరో.

వెళ్ళి తలుపు తీశాను. నాగు నిలబడి వున్నాడు బయట. అతని మొహంలో యెక్కడలేని ఆనందం కనిపిస్తోంది.

"పాస్ పోర్ట్ లు దొరికాయి కదూ!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అవును! ఇక నూటికి నూటయాభై పాళ్ళు మన కష్టాలు తీరిపోయినట్టే" అన్నాడు నాగు లోనికి వస్తూ.

"ఫ్లయిట్ ఎప్పుడూ?"

"రేపు ఉదయం ఆరింటికి. బాస్ వేట నుండి మనకు విముక్తి రేపు ఉదయమే" రిలీఫ్ గా చెప్పాడు నాగు.

నేను మాత్రం నాగు వున్నంత ఆనందంగా వుండలేక పోతున్నాను. నా మనసులో యేదో మూల భయం నన్ను హెచ్చరిస్తోంది.

"సూట్ కేసు భద్రంగా వుందా?...." అడిగాడు నాగు.

సూట్ కేసు తీసి అందించాను నాగుకు. మొహమాటం లేకుండా దానిని తెరిచాడు నాగు. ముఖమల్ సంచులలో నుండి వజ్రాలు బయటకు లాగి చూస్తున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే తలుపు దగ్గర శబ్దమయింది. తలుపు వేయడం మర్చిపోయాం ఇద్దరూ

నాగు టక్కున మూసేశాడు సూట్ కేసు.

తలుపు దగ్గర రంగరాజా నిలబడి వున్నాడు. "ఏడున్నరకే భోజనాలకు డైనింగ్ హాలులోనికి వచ్చేయండి. అంతవరకు విశ్రాంతి తీసుకోండి" నవ్వుతూ చెబుతున్నాడు రంగరాజా.

ఇద్దరం బొమ్మలకువలె తల లూపాం. తాపీగా నిష్క్రమించాడు రంగరాజా.

నాగూ, నేనూ మొహా మొహాలు చూసుకొన్నాం.

రంగరాజా నవ్వులో సహజత్వం వున్నట్టు కనిపించలేదు నాకు. నాగు యేదో ఆలోచిస్తూ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇబ్బందిగా కూర్చున్నాను నేను కుర్చీలో.

భోజనాలు పూర్తయిన తర్వాత—నాగు ఒక సూట్ కేసు అందించి చెప్పాడు నాకు.

నా గదిలోనికి వెళ్ళి తెరిచాను దాన్ని. పార్శీ బాబా వేషం అది. పెద్ద బవిరి గడ్డం, కాషాయి దుస్తులు వున్నాయందులో. చటుక్కున ముద్దు పెట్టుకొన్నాను వాటిని. ప్రస్తుతం నా ప్రాణాలు రక్షించే కవచాలు అవి.

ఆ వేషం ఒకసారి వేసుకొని చూడాలనిపించింది.

అద్దం ముందు కూర్చుని, జాగ్రత్తగా మేకప్ చేసుకొన్నాను. చాలా తమాషాగా వున్నాను నేను ఆ వేషంలో. ఇలాంటి వేషాలు గట్రా సమయానికి సప్లయ్ చేసిన రంగరాజాకి మనసులోనే అభినందనలు తెల్పాను. ఇలాంటి సప్లయ్ చేయగలుగుతున్నాడంటే రంగరాజా ఇంకా చట్టవ్యతిరేక చర్యలు చేస్తున్నాడన్న విషయం

ఎవరూ చెప్పకనే అర్థం అయింది నాకు.

నిద్ర ముంచుకొని వస్తూంది. టైమ్ చూశాను. పదవు తోంది. వేషం విప్పే ఓపిక లేక అలాగే పడుకొన్నాను. గాఢంగా నిద్రపట్టింది.

9

ఉలిక్కిపడి లేచాను!?

రివాల్వర్ పేలిన శబ్దంతోనే నాకు నిద్రాభంగ మయిందని గ్రహించాను. తలుపు తీసికొని బయటకు వచ్చాను ఖంగారుగా. నాగు గది తలుపు వారగా తీసి వుండడం చూసి లోపలికి వెళ్ళాను.

నిలువెల్లా వణికిపోయాను లోపలి దృశ్యం చూసి.

రక్తపు మడుగులో పడివున్నాడు రంగరాజు.

తొందర తొందరగా క్రిందపడిపోయిన రిమ్‌లెస్ కళ్ళద్దాలను తీసి పెట్టుకొని, సూట్ కేస్ అందుకొంటు న్నాడు నాగు

ఏమీ అర్థంకావడంలేదు నాకు.

"త్వరగా పద" అంటూ నన్ను హెచ్చరించి వేగంగా కదిలాడు నాగు. నాగును ఫాలో అయ్యాను నేను.

ఆ యింట్లో కుటుంబ సభ్యులు, నౌఖర్లు నిద్ర లేచి, హడావిడిగా పరిగెట్టుకొంటూ రాసాగారు.

అప్పటికే వాళ్ళ కంటపడకుండా యిద్దరం తప్పించు కొన్నాం.

చాలా దూరం పరిగెట్టాం ఇద్దరం. టైమ్ చూశాను— ఐదు అవుతోంది.

కాసేపటికి యిద్దరం పరుగు మాని నడవసాగాము.

"అసలేమయింది?" అడిగాను ఆయాసపడుతూ.

"డొంగ రాస్కెల్ మన దగ్గర వజ్రాలున్న సంగతి గ్రహించేశాడు. బహుశా, నిన్న రాత్రి చూసివుంటాడు. పిల్లిలా వచ్చి సూట్ కేసు తీసుకెళ్ళాడు. పైగా నన్ను చంపాలని రివాల్వర్ తీశాడు. అదృష్టం బావుండి నేనే వాడిని హతమార్చగలిగాను; మనం సమయానికి వేషాలతో వుండటం మంచిదయింది" వగురుస్తూ చెప్పాడు నాగు.

సందులా ఉన్న ఆ చిన్న వీధిలో, కడివయిపు ప్లాట్ ఫాం మీద పది పదిహేనుమంది అడుక్కునేవాళ్ళు, సాధువులు గాఢనిద్రలో వున్నారు.

నాగు ఆగిపోయి తన సూట్ కేసు తెరిచాడు. ఎందుకో అర్ధంకాలేదు నాకు.

ఒక మఖమల్ సంచి నాకు అందించాడు.

తెల్లబోయాను. "ఏ క్షణాన యేం జరిగేది చెప్పలేం. ఎవరి వజ్రం వాళ్ళ దగ్గరుంటే మంచిది" చెప్పాడు నాగు, పాస్ పోర్ట్, రెండొందలు కాష్ కూడా నా కందిస్తూ.

మాట్లాడకుండా వాటన్నింటినీ జేబులో పెట్టుకొన్నాను.

ఆ వీధి చాలా పొడుగుంది. ముందుకి చూస్తూ నడుస్తున్న నాకు యేదో అనుమానం వేసింది.

దూరంగా కనుచూపు మేరలో నల్లటి కారు మెల్లిగా వస్తూంది. దూరం నుండి అయినా గుర్తుపట్టాను ఆ కారును. వెంటనే చెప్పాను నాగుతో.

గజ గజ లాడిపోయాడు నాగు దాన్ని చూసి. "అది....అదే కారు...." నాగు మాటలు తడబడుతున్నాయి.

రెండుక్షణాలాగి చెప్పాడు—"మనం మారువేషాల్లోనే వున్నప్పటికీ, మనిద్దరం కలిసి రావడం వాళ్ళకొక గుర్తు అవుతుంది. దాన్ని వాళ్ళకు లేకుండా చేయాలి. మనిద్దరం విడి విడిగా వెళదాం. నువ్విక్కడే ఆగిపో...."

నాగు చెప్పింది నిజమే! చకచకా పనిచేసింది నా బుర్ర. క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకుండా కదిలాను, నిద్రిస్తున్న వాళ్ళవయిపు. వాళ్ళకు నిద్రాభంగం కలిగించకుండా నిశ్శబ్దంగా వాళ్ళ మధ్యన చేరాను. నా గడ్డం, కాషాయి వస్త్రాలు వాళ్ళల్లో కలసిపోయాయి.

నాగు సూట్ కేసు పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు నిర్భయంగా. కారు నాగును సమీపించింది. ఊపిరి బిగబట్టాను. నాగును దాటిపోయింది కారు.

అంతలోనే అది నా ముందు ఆగింది. గుండెల్లోంచి తన్నుకొచ్చింది నాకు వణుకు.

కారులో వాళ్ళు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారు నాకు. పక్కలో పిడుగు పడ్డట్టు అదిరిపడ్డాను కారులో దీపక్ ను చూసి?! ఇంకా కట్లున్నాయి అతడికి. అంటే!? ఆ రోజు దీపక్ చావలేదన్న మాట!

కారు నిండా యింకా యెవరెవరో వున్నారు దీపక్ వాళ్ళతో యేదో చెబుతున్నాడు. కారు వెనక్కి తిరిగింది. దీపక్ వాళ్ళతో ఏం చెప్పివుంటాడో ఊహించుకో గలను. నాగును గుర్తించాడు దీపక్.

కారులో దీపక్ వుండడం, కారు తిరిగి వెనక్కి రావడం గమనించినట్టున్నాడు నాగు. నడక వేగం పెంచాడు. కారు నాగు దగ్గరికి వెళ్ళింది. నాగు తటాలున రివాల్వర్ తీశాడు. కానీ అప్పటికే ఆలస్యం జరిగి పోయింది.

కారు విండో లో నుండి బయటకు వచ్చిన రివాల్వర్ మూడుసార్లు మెరిసింది నిశ్శబ్దంగా. రివాల్వర్ పై సైలెన్సర్ అమర్చబడిందని గ్రహించాను.

నేల కొరిగిపోయాడు నాగు.

దృశ్యాన్ని అప్పుకొని మూగగా చూస్తుండిపోయాను.

నాగు క్రింద పడగానే అతని సూట్ కేసు కారు లోనికి చేరింది. ఆ తర్వాత నే నూహించిన సంఘటనే జరిగింది.

దీపక్ కారు నుండి క్రిందకు త్రోయబడ్డాడు. మరో సారి నిప్పులు కక్కింది రివాల్వర్. పెద్దగా మూలిగి నిష్ప్రాణంగా వాలిపోయాడు దీపక్. కారు వేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

ఒక్క నిమిషం అలాగే వుండిపోయాను.

మెల్లగా లేచి నడిచాను. దీపక్ పడి వున్నాడు ముందు. అతడి దేహంలో ప్రాణం లేదని గ్రహించాను. నాగును సమీపించాను. కదులుతున్నాడు. జేబులో నుండి యేదో తీయాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అతడికి సహాయం చేశాను.

తాళంచెవి తీసి అందించాడు నాకు. తెల్లగా మెరుస్తున్న ఆ తాళంచెవి యేదో బాంక్ లాకర్ దని గ్రహించాను.

దాన్ని అందుకొని నాగువైపు ప్రసరించాను చూపులు. నాగు కళ్ళు కొద్దిగా తెరుచుకొని వున్నాయి. మొహంలో జీవకళ లేదు. ఒక్క నిమిషం మౌనంగా వున్నాను నాగు మరణానికి.

బాస్ ఉక్కు పిడికిలిలో తర్వాత వలిగే జీవిని నేనేగా!?

నా చావు ఇంతేనా!??

అంతుచిక్కని ఆలోచనలు నన్ను శోధిస్తున్నాయి.

హఠాత్తుగా తల తిప్పాను యేదో శబ్దం వినిపించడంతో. ఇందాకటి కారే! పోయినట్టే పోయి మళ్ళీ వస్తున్నారు. వేగంగా వస్తోంది కారు నా వైపు.

చటుక్కున లేచి పరిగెత్తాను ఎదురుగా వున్న చిన్న సందులోనికి. పిచ్చివాడిలా కనిపించిన ప్రతి గల్లీలోనికి పరిగెట్టసాగాను.

చివరిగా ఓ ఇరుకు సందులో ఆగాను. ఎవరూ లేరక్కడ. నా వంటిమీద వున్న వేషం యిక నాకు రక్షణ యివ్వలేదనిపించింది. అక్కడే విప్పేశాను వేషాన్ని. వేషం అడుగున నా దుస్తులు నలిగిపోయి వున్నాయి.

ప్రస్తుత కర్తవ్యం యేమిటా అని ఆలోచించాను నిమిషంగా. నాకు యిచ్చిన తాళం గుర్తొచ్చింది. పాస్‌పోర్టు కూడా గుర్తొచ్చింది.

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను.

10

నేను హైదరాబాద్ చేరేసరికి నాకు కావలసిన బ్యాంక్ తెరిచేవుంది. బ్యాంక్‌లో నా మీద ఎలాంటి దాడి జరగకపోవడం వింతే!

అదృష్టవశాత్తు నాకు బాగా పరిచయం వున్న మిత్రుడు ఒకడు పనిచేస్తున్నాడు అందులో. ముందు నా అవతారం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు వాడు. తలంతా రేగిపోయి, మాసిపోయిన బట్టలతో బీభత్సంగా వున్నాను.

వాడికో చిన్న కథ చెప్పి, ఎలాగయినా లాకర్ తెరవాలని ప్రతిమాలాను. లాకర్ గల వ్యక్తి చని

పోయాడని, లాకర్ నా పేర్న తెరిచినా వాడికి ఏం ప్రమాదం లేదని డూప్లికేట్ తాళం కూడా నా దగ్గరే వుందని —

చెప్పి తాళం చూపించిన తర్వాతి, లాకర్ తెరవడానికి ఒప్పుకొన్నాడు వాడు.

టెన్షన్ భరించలేక పోతున్నాను. ఆ లాకర్‌లో నాగు ఏం దాచాడో అన్న ఆసక్తి నన్ను కుదిపేస్తుంది?

లాకర్ తెరిచాడు. ఆసక్తిగా తడిమాను లోపల.

లెదర్‌తో తయారుచేసిన ఒక అట్టపెట్టె వుంది లోపల. బయటికి తీసాను. దానికి కట్టబడివున్న ఎర్రటి తాడు విప్పి పెట్టె తెరిచాను.

లోపల ఏవో కాగితాలు, ఫోటోలు జెరాక్స్ కాపీలు చాలా వున్నాయి ముందు అర్థంకాలేదు నాకు అవి యేమిటో!? కాసేపు పరిశీలించగా తెలిసాయవి. కొద్ది క్షణాలు చేష్టలుడిగి నిశ్శబ్దంగా నిలబడిపోయాను, టెన్షన్ కంట్రోల్ చేసుకోవడానికి. నాగును మనసులోనే అభినందించాను.

అవి పోలీసులకు అందిస్తే రాష్ట్రవ్యాప్తంగా వున్న బాస్ స్మగ్లింగ్ ముఠా క్షణాల్లో కటకటాలు లెక్కపెడతారు.

సరిగ్గా అప్పుడే అవగాహన అయింది నాకో విషయం. ఉదయం ట్రైన్‌లో బాస్ మనుషులు యెవరూ నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నించలేదు. అంటే!? నాగు నాకు యేదో యివ్వడం వాళ్లు చూశారు. అదేమిటో తెలుసుకోవడం తమకు క్షేమం అనుకొన్నారు. అందుకే నన్ను చంపలేదు. ఈ విషయం తెలుసుకోవడానికి ట్రైన్‌లో రహస్యంగా నన్ను వెంబడించే వుంటారు.

నేను శాంత బయటికి రాగానే నన్ను చంపి, నా చేతిలో వున్న పెట్టె తీసుకొని పోవడమే!

స్నేహితుడికి కృతజ్ఞతలు చెప్పి, బయటికి నడిచాను.

ఖాశిం, వాసు, దీపక్ ల హత్యలు నా కళ్ళముందు మెదిలాయి వరసగా. మొండి ధైర్యం నన్నావహించింది. కొస ప్రాణంతోనయినా పెట్టె పోలీసులకు అందజేయా అని నిర్ణయించుకున్నాను దృఢంగా.

టైమ్ చూశాను. మృత్యువు మొహంమీదికి వంగినట్టు తృళ్ళిపడ్డాను.

పదిఇరవై అయింది. బాస్ అన్నమాట నిలబెట్టుకొంటే, మరో పదినిమిషాలలో నేను ఈ ప్రపంచాన్ని శాశ్వతంగా వదిలి వెళ్ళిపోతాను.

గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకొన్నాను.

చేతిలో పెట్టె బలంగా పట్టుకొని, వేగంగా రోడ్డు మీదికి అడుగుపెట్టాను.

కనిపించిన టాక్సీలో చటుక్కున ఎక్కి కూర్చున్నాను.

“దగ్గరలో వున్న పోలీస్ స్టేషన్ కు పోనీ. వేగంగా పోనీ” చెప్పాను.

టాక్సీవాడు నా వంక ఒకసారి వింతగా చూసి పోనిచ్చాడు.

టాక్సీ వేగంగా పోతూంది.

చెమట్లు పడుతూండగా టాక్సీవాడిని వత్తిడి చేయసాగాను మరింత వేగంగా పోనిమ్మని.

గడిచే ప్రతీ క్షణం నన్ను మృత్యువుకి దగ్గర చేస్తున్న భావన. గుండె తెగిపోతుందేమో అన్నంత వేగంగ కొట్టుకొంటూంది.

అప్పుడు చూశాను యెడం పక్కగా కనిపిస్తున్న పోలీస్ స్టేషన్‌ను. పోయిన ధైర్యం తిరిగివస్తున్నట్లనిపించింది. సరిగ్గా అప్పుడే చూశాను యెదురుగా వస్తూన్న పెద్ద లారీని. రంగులు వెలిసిపోయి, అక్కడక్కడా తుప్పుపట్టి అసహ్యంగా కర్కశంగా వుందా లారీ.

హఠాత్తుగా రాంగ్ రూట్‌లోనికి మారి టాక్సీ వయిపు దూసుకొని రాసాగింది అది.

డ్రైవర్ ఖంగారుపడుతున్నాడు. పరిస్థితి అర్థమయింది వాడి స్టీరింగ్ వీల్‌ను అటూ ఇటూ తిప్పుతున్నాడు డ్రైవర్ బేజారెత్తిపోయి.

తన ప్రాణాన్ని రక్షించుకోడానికి పిరికివాడే ఎక్కువ తాపత్రయ పడతాడేమో!

టాక్సీ ఎడంవయిపు డోర్ తెర్చి, కళ్ళు మూసుకొని క్రిందకు దూకేశాను.

రెండు క్షణాలు నా శరీరాన్ని గాలి తప్ప మరేమీ స్పృశించలేదు. తర్వాత నేలను తాకింది శరీరం. ముందు తలకు తగిలింది బలమయిన దెబ్బ తర్వాత ఒళ్ళంతా నేలను దేకొనిపోయి, చర్మం పెచ్చులూడి పోయింది. బట్టలు రక్తసిక్తమైపోయాయి.

చేతిలో పెట్టె అల్లంత దూరంలో పడింది.

లారీ టాక్సీకి బలంగా గుద్దుకొన్నట్టు భళ్ళున శబ్దం అయింది. జనం కేకలు, పోలీసుల విజిల్స్ అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

ప్రాణాలు ఉగ్గ పట్టుకొని శరీరాన్ని పైకి లేపాను. పెట్టె దగ్గరకు నడిచాను. నిస్సత్తువగా జారిపోతూను క్రిందకు. నేను క్రిందకు జారగానే నా తలపై పెద్ద శబ్దం వినిపించింది. రివాల్వర్ పేల్చిన శబ్దం అది.

వెంట్రుకవాసిలో తప్పుకొని పోయిందని గ్రహించాను.

ఎదురుగా పోలీస్ స్టేషన్ బయట వున్న కాన్ స్టేబుల్ చూశాడది. తటాలున కదిలి పరిగెట్టుకుంటూ వచ్చాడు నా వైపు. పైకి లేవనెత్తాడు నన్ను.

అతనితో చెప్పాను విషయం క్లుప్తంగా, చేతిలో పెట్టి చూపించి.

తలనుండి రక్తం కారుతున్నా, ఒళ్ళు నిస్సత్తువగా తూలిపోతున్నా కాన్ స్టేబుల్ ఆసరాతో స్టేషన్ లోపలికి నడిచాను.

తలకు తగిలిన దెబ్బవల్ల మెల్లగా స్పృహ తప్పుతోంది నాకు మగతగా కళ్ళు తెర్చి టైమ్ చూశాను.

పదిన్నర దాటింది.

మృత్యుగండం దాటిపోవడంతో నిశ్చింతగా కళ్ళు మూసుకుని క్రిందకు జారిపోయాను.

—: అ యి పో యి ం ది :—